

Qüestions professionals

La crisi mèdica i els deures del sindicalisme

pel

Dr. HARTENBERG

L'estament mèdic francès travessa en aquests moments una crisi extremadament greu, a la vegada material i moral.

Del punt de vista material, bon nombre de metges, la clientela dels quals s'ha reduït considerablement, no aconsegueixen equilibrar llur pressupost. Altres, reduïts a la misèria, deuen cercar fora de la medicina, llur manera de guanyar-se la vida. Alguns s'han suïcidat.

Aquesta crisi no afecta solament els que exerceixen la medicina general, sinó també tots els altres membres de la professió: cirurgians, especialistes, consultors, etc. Res de més lògic, en efecte, ja que la clientela d'aquests és feta secundàriament de la clientela d'aquells: quan els de medicina general no tenen malalts no n'envien al cirurgià o a l'especialista.

Aquesta crisi ha debutat i pres peu principalment a les grans ciutats. Però que els nostres companys de les petites ciutats i del camp, salvats fins ara, no s'alegrin massa de pressa. Es molt de témer que, pel mecanisme de les interdependències que regnen en el si d'una professió i pel joc de les incidències, els arribi el seu torn. Vindrà un moment, sense cap dubte, que cap metge no se'n salvarà.

Quines són les causes d'aquesta crisi material?

La causa principal sembla ésser la gran crisi econòmica que existeix arreu i que ha disminuït els recursos de tothom; d'això en resulta que per mesura d'economia, no es demana el metge més que per les afeccions serioses i pels casos d'urgència, i s'espera millors temps per a tenir cura dels malalts crònics.

Però, al costat d'aquesta causa general, contra la qual nosaltres no podem fer-hi res, hi ha altres

causes, d'ordre professional, contra les quals deuem i podem reaccionar.

En veig tres de principals.

En primer lloc, la competència intensa feta de tots costats al metge per organismes i procediments diversos: malalts benestants als hospitals; dispensaris, el nombre dels quals s'acreix cada dia; assegurances Socials; exercici illegal pels metges estrangers que sols tenen el títol universitari, els farmacèutics que distribueixen les consultes en llurs despatxos, llevadores, massatgistes, curanderos, empiristes; especialitats farmacèutiques escampades i predicades des de la gran premsa, la propaganda de les quals tendeix a ensenyar al malalt a curar-se ell mateix.

Quan es mira la quantitat i la puixança d'aquests competidors, es queda veritablement sorprès que restin encara al metge alguns malalts per a tractar!

La segona causa és la plètora mèdica. Hi ha massa metges, sobretot a les ciutats. Són parcialment responsables d'aquesta plètora les facultats massa indulgents, que fabriquen un excés de joves doctors, i totes les facilitats i dispenses atorgades per a l'obtenció del doctorat.

I finalment, la tercera causa és la fiscalització abusiva, sobretot aquest impost inic de la patent, que sostreu al metge una part excessiva del producte del seu treball, sense recuperació possible. Car el comerciant es pot defensar contra l'impost augmentant els seus preus de venda. Per al metge, no hi res d'això. Ben al contrari: a mesura que els impostos augmenten se'ns invita a disminuir la xifra dels nostres honoraris.

Aquesta crisi material queda doblada per una crisi moral.